

Arrest

nr. 93 123 van 7 december 2012

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. WILLEMS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Lekbibaj (district Tropojë) en bent u Albanees staatsburger. U werkte als leraar en u was in uw gemeente politiek actief.

Aan deze professionele activiteiten kwam echter op 22 augustus 2002 abrupt een einde.

Op die dag vermoordde uw zoon Jo. samen met zijn kompaan, A.L., N.G., een politieagent.

Enkele dagen later, op 1 september 2002, werd Jo. gearresteerd. Die dag vond er ook een huiszoeking in uw woning plaats. Uiteindelijk werd Jo. tot een zware gevangenisstraf veroordeeld. Onmiddellijk na de moord begrepen u en uw familieleden dat jullie in een bloedvete verwickeld waren. Jullie sloten zich op.

Sinds enkele maanden voor de moord verbleef uw zoon Jo. (O.V. X) al in Mitrovicë (Kosovo). Jullie belden hem op en vroegen hem daar te blijven.

Uw oudste zoon Je. (O.V. 6.298.716) vluchtte in de loop van 2002 naar zijn oom K.P. in Dukagjin (district Shkodër).

U trok ook naar Shkodër waar u een appartement huurde. Uw zoon Je. kwam u er vervoegen. Jullie leefden er voortdurend binnen.

Ongeveer zes maanden na de moord zond u voor het eerst tevergeefs enkele bemiddelaars naar de familie G..

Er werd hen meegedeeld dat de G.'s zich niet met uw familie wensten te verzoenen en dat de bemiddelaars ook niet meer moesten terugkeren.

In 2004 kwamen uw echtgenote en uw dochter zich bij jullie in Shkodër vervoegen. Uw echtgenote werkte buitenshuis en regelde alles voor jullie.

Na de moord kreeg u problemen met uw bloeddruk. Hiervoor werd u thuis verzorgd. Op 22 oktober 2005 moest u in het kader van uw medische problemen toch naar het ziekenhuis van Shkodër.

Voor het ziekenhuis werd u neergeschoten.

U gaat ervan uit dat een G. hiervoor verantwoordelijk is. U vermoedde zelfs dat de schutter ofwel V., de broer van de vermoorde N.G., ofwel zijn neef Le. was.

U werd naar het ziekenhuis gebracht. U werd er 24 uur door de politie bewaakt. De agenten stelden u ook enkele vragen over de identiteit van de schutter. U verwees naar de G.'s als mogelijke dader; u vermeldde de twee personen die u verdacht evenwel niet.

Na drie à vier weken werd u uit het ziekenhuis ontslagen. Sindsdien kwam de politie in het kader van haar onderzoek nog twee à drie keer bij u thuis langs. U had ook nog tweemaal een hartinfarct.

In 2008 was Je. het beu om voortdurend binnen te moeten blijven. Hij besloot het land te verlaten en kwam naar België, waar hij op 11 augustus 2008 asiel aanvroeg.

Na zijn vertrek kwam uw zoon Jo. jullie sporadisch in Shkodër bezoeken. Hij bleef dan een tweetal dagen en keerde daarop telkens naar Kosovo terug.

In oktober 2009 ondernam u een tweede verzoeningspoging. Wederom had dit geen enkel positief resultaat.

Tijdens een van zijn bezoeken naar Albanië werd Jo. voorgesteld aan E., een vriendin van uw dochter. Ze trouwden officieel in Shkodër in de zomer van 2010. Sindsdien verbleef Jo. definitief bij jullie in Shkodër.

Hij keerde samen met zijn echtgenote wel nog een keer naar Kosovo terug. Mogelijks ging hij ook een keer naar Kroatië.

Uiteindelijk besloot ook hij samen met zijn echtgenote legaal naar België te komen.

Ze vroegen op 18 augustus 2011 asiel aan.

U en uw echtgenote regelden daarop ook een paspoort en vervoegden enige tijd later jullie zonen in België. Jullie vroegen hier op 5 maart 2012 asiel aan.

U verklaarde uit vrees door de G's vermoord te worden niet naar Albanië terug te kunnen keren.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uitgereikt op 6 september 2011; uw identiteitskaart, uitgereikt op 16 januari 2010; een kopie van een attest, d.d. 22 augustus 2008, ter staving van uw gezinssamenstelling; uw invaliditeitskaart, geldig van 1 januari 2012 tot 1 januari 2013; een kopie van een krantenartikel verschenen op 2 september 2002 in de krant Shekulli over de arrestatie van uw zoon voor de moord op een politieagent; een kopie van een beroep dat op 8 oktober 2004 is ingesteld door het Parket van het Hof van Beroep van Shkodër bij het Hooggerechtshof te Tirana tegen de beslissing van 14 september 2004 van het Hof van Beroep van Shkodër; een kopie van een brief van het Parket van het Hof van Beroep van Shkodër d.d. 11 oktober 2004 gericht aan het Parket Generaal te Tirana om dit Parket Generaal op de hoogte te brengen van het feit dat het Parket van Beroep van Shkodër een beroep heeft ingesteld bij het Hooggerechtshof tegen het vonnis van het Hof van Beroep van Shkodër van 14 september 2004; een kopie van een mededeling van het Hooggerechtshof te Tirana d.d. 27 oktober 2005 aan de directie van de gevangenis van Peqin dat het Parket van het Hof van Beroep van Shkodër een beroep heeft ingesteld en dat uw zoon daarvan op de hoogte dient te worden gesteld; een origineel artikel d.d. 3 mei 2007 uit de krant Shqipëria Etnikë over de bloedvete; en een attest van de voorzitter van de gemeente Lekbibaj d.d. 2 september 2008 eveneens ter staving van de bloedvete. Na uw gehoor legde u nog verschillende Belgische medische documenten neer waaruit blijkt dat u op de rug een litteken heeft dat past bij een oud penetrerend letsel."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat u het enige incident dat in het kader van de door u beweerde bloedvete voorgevallen zou zijn, i.e. het incident waarbij u in oktober 2005 beschoten werd, niet aannemelijk heeft weten te maken.

Er sloop wat dit incident betreft immers enkele ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden.

*Zo verklaarde uw zoon Je. aanvankelijk dat uw belager u van op een **moto** beschoot. Later had hij het over een **bromfiets** (CGVS Je. 07/10/2008, p. 28; CGVS Je. 27/03/2012, p. 4).*

*Uw echtgenote zei dat u haar verteld had dat u van achteren geraakt werd, dat u iemand op zijn **moto** gezien had en dat **die persoon met zijn moto is weggereden** (CGVS echtgenote, p. 8).*

*Volgens uw zoon Jo. en u beschoot hij u echter van op een **fiets**. De dader liet daarop zijn fiets achter en **liep te voet weg**. U verklaarde uitdrukkelijk dat u dat zo aan uw familieleden verteld heeft (CGVS, p. 13; p. 19; CGVS Jo., p. 25).*

*Jo. verklaarde voorts dat u de schutter **heel goed herkend** heeft. Het gaat om een **neef**, de zoon van een broer van de politieman. Zijn identiteit was hem echter onbekend.*

*Volgens Jo. **vertelde u de identiteit van die persoon enkel aan uw echtgenote** (CGVS Jo., p. 26-27).*

*Uw **echtgenote kende echter de identiteit van de schutter niet**. U vertelde haar immers niets over zijn identiteit. Als zij u over de mogelijke identiteit van de schutter of de familiale relatie tussen de schutter en de vermoorde politieagent vragen stelde, werd u kwaad (CGVS echtgenote, p. 7-8).*

***U verdacht echter twee mensen**, namelijk de neef of de broer van de vermoorde politieagent.*

*De **identiteit van deze twee personen onthulde u voor het eerst op het Commissariaat-generaal**: voorheen vertelde u aan niemand, noch aan uw zonen, noch aan uw echtgenote, uw concrete vermoedens (CGVS, p. 14-15).*

*Daarnaast zei Jo. dat u die dag buiten kwam **om iets in de stad te kopen** (CGVS Jo., p. 26), terwijl u beweerde dat u **in het gezelschap van uw neven** onderweg was **naar het ziekenhuis** (CGVS, p. 12; p. 19).*

*Je. zei dan weer dat u **alleen** op stap was en dat u **naar uw broer** ging (CGVS Je. 07/10/2008, p. 27).*

Bovenstaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het door u aangehaalde incident ernstig.

Dat de geloofwaardigheid van dit incident ernstig op de helling staat, blijkt tevens uit het feit dat u betreffende dit incident geen enkel overtuigend bewijs neerlegde.

Ter staving van dit incident legde uw zoon Je. weliswaar een ontslagbrief van het Regionaal Ziekenhuis van Shkodër, afdeling chirurgie, d.d. 25 augustus 2008, neer.

De inhoud van dit document stemt echter niet overeen met uw verklaringen.

*U verklaarde dat u op **22 oktober** 2005 beschoten werd. U was overtuigd van de juistheid van deze datum en u voegde eraan toe dat, indien deze datum niet correct was, u onmiddellijk naar Albanië teruggestuurd mocht worden. Na het schietincident bleef u **drie à vier weken** in het ziekenhuis.*

*Uit het neergelegde medische attest blijkt evenwel dat u reeds op **20 oktober** 2005 opgenomen werd en dat u op 24 oktober 2005, i.e. na ongeveer **vijf dagen**, uit het ziekenhuis ontslagen werd.*

Aan dit document kan bijgevolg geen enkele authenticiteitswaarde gehecht worden.

Daarom werden u in verband met dit incident bijkomende bewijsstukken, waaronder overtuigende Albanese medische stukken (waaruit onder meer diagnoses en medische handelingen naar aanleiding van dit incident blijken) gevraagd. U kreeg hiervoor vijf werkdagen de tijd (CGVS, p. 18).

Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke Albanese bewijsstukken vooralsnog niet heeft neergelegd, hoewel er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat er daarvan dergelijke stukken bestaan, gezien uit uw verklaringen blijkt dat het herstelproces na dit incident bijzonder moeizaam was. U legde wel een aantal Belgische medische documenten neer waaruit blijkt dat u ter hoogte van uw rug inderdaad een litteken heeft dat bij een oud penetrerend letsel past.

Hieruit blijken echter noch de oorzaak noch de omstandigheden van dit letsel.

Om bewijskrachtig te zijn, dienen documenten bovendien te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

Gezien u het incident van 2005 geenszins aannemelijk gemaakt heeft en gelet op het feit dat dit incident het enige incident was dat in het kader van de door u beweerde bloedvete met de G.'s gebeurd zou zijn, kan er tevens getwijfeld worden aan de geloofwaardigheid van de bloedvete zelf.

Dat de geloofwaardigheid ervan op de helling staat, blijkt eveneens uit het feit dat u en uw familieleden evenmin ter staving van deze bloedvete enig overtuigend bewijs neerlegden.

In dit verband legde u weliswaar een krantenartikel d.d. 3 mei 2007 uit de krant *Shqipëria Etnikë* en een attest d.d. 2 september 2008 van de voorzitter van de gemeente Lekbibaj neer.

Uw zoon Je. legde nog een attest van de verzoeningscommissie *Misioni I Pajtimit Mbarëkombëtar Shqiptar* neer.

Deze documenten hebben echter geen enkele bewijswaarde.

Naast het feit dat de inhoud van het krantenknipsel tegenstrijdig is met het hierboven reeds vermelde medische attest d.d. 25 augustus 2008 – volgens het medisch attest werd u naar aanleiding van een schietincident in **2005** in het ziekenhuis van Shkodër opgenomen, terwijl in het krantenartikel te lezen staat dat u in **2006** beschoten werd –, is de inhoud ervan tegenstrijdig met uw verklaringen.

Uit het krantenartikel blijkt immers dat uw twee zonen intussen **naar westerse landen** verhuisd waren. Op 3 mei 2007, toen het artikel geschreven werd, **woonde Je. evenwel nog steeds in Shkodër en Jo. nog steeds in Mitrovicë** (Kosovo) (CGVS, p. 4-8).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt overigens dat het mogelijk is om tegen betaling een artikel in deze krant te laten publiceren, dat de OVSE deze krant als “niet nieuwswaardig” beschouwt en dat deze krant in Albanië niet verkrijgbaar is.

Bovenstaande tegenstrijdigheden zijn dermate fundamenteel, dat er aan de inhoud van dit document geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

Ter staving van de bloedvete legde u voorts nog het attest van de voorzitter van de gemeente Lekbibaj neer.

Naast het feit dat hieruit enkel blijkt dat u ten gevolge van problemen gelinkt aan een vendetta uit Lekbibaj naar Shkodër verhuisde en dat hieruit geenszins de actualiteit van deze door u beweerde vendetta blijkt, dient opgemerkt te worden dat uit de reeds geciteerde informatie blijkt dat er in Albanië veel attesten op een onwettelijke en frauduleuze manier afgeleverd worden en dat veel dergelijke attesten vervalst zijn.

Hetzelfde geldt voor het door uw zoon Je. neergelegde attest d.d. 10 oktober 2008 van de *Misioni I Pajtimit Mbarëkombëtar Shqiptar*.

Hoewel dit attest door G.M., de voorzitter van het *Komiteti i Pajtimit Mbarëkombëtar* als authentiek bestempeld werd (cf. informatie van het Commissariaat-generaal), dient erop gewezen te worden dat er ook wat dit document betreft ernstige twijfels rijzen aangaande de authenticiteit ervan.

Vooreerst is het hoogst bevreemdend dat jullie tijdens jullie gehoren op het Commissariaat-generaal die verzoeningsorganisatie nergens vermeldden.

Daarnaast wordt in het bewuste attest de naam van de familie met wie u in een bloedvete zou zijn niet vermeld. Daarom werd door mij aan G.M. gevraagd te onderzoeken over welke familie het precies gaat. Hij antwoordde dat uit zijn onderzoek – hij zou u en verschillende bemiddelaars gecontacteerd hebben – bleek dat jullie met de familie **S.** – in plaats van met de familie **G.** – in bloedwraak zijn.

De waarde van het authenticiteitsonderzoek gevoerd door G.M. komt hierdoor volledig op de helling te staan.

Gezien de bewijswaarde van de door u neergelegde documenten minimaal is en de inhoud ervan zelfs volledig tegenstrijdig met uw verklaringen is, komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedvete, die u met deze documenten trachtte aan te tonen, ernstig op de helling te staan.

Dat er aan de door u beweerde vendetta slechts weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw familieleden betreffende het aantal verzoeningspogingen die er in het kader van deze bloedvete ondernomen zouden zijn.

Uw zoon Jo. vermeldde **drie verzoeningspogingen**. Hij zei dat jullie ongeveer een maand na de moord een eerste keer een poging ondernamen. Een tweede poging situeerde hij op 5 december 2003. Een derde poging vond plaats met Pasen 2006 (CGVS Jo., p. 23-24).

Uw zoon Je., uw echtgenote en u hadden het echter over **slechts twee pogingen** (CGVS, p. 11; CGVS Je. 27/03/2012, p. 2; CGVS echtgenote, p. 6). Volgens Je. vond er voor zijn asielaanvraag in België op 11 augustus 2008 slechts één bemiddelingspoging plaats. Hij wist heel vaag nog dat er na zijn asielaanvraag ook nog een poging ondernomen werd; die poging kon hij niet in de tijd situeren (CGVS Je. 27/03/2012, p. 2).

U bevestigde de verklaringen van uw zoon Je. en preciseerde dat de tweede verzoeningspoging in oktober 2009 plaatsvond (CGVS, p. 11).

Uw echtgenote legde wat betreft de tweede verzoeningspoging vage, warrige en tegenstrijdige verklaringen af.

Eerst gaf ze aan dat de tweede poging ongeveer drie maanden na het schietincident van 2005 plaatsvond. Later corrigeerde ze zichzelf en dacht ze dat het in 2006 was. Uiteindelijk hield ze het op 2008. Aanvankelijk zei ze dat de poging tijdens de winter van 2008 plaatsvond. Later zei ze dat het pas in de herfst van 2008, ongeveer drie jaar na het schietincident, was (CGVS echtgenote, p. 6-7; p. 9-10).

Geconfronteerd met het feit dat haar verklaringen niet met haar zoon Jo. overeenstemden, insinueerde uw echtgenote dat jullie hem niet altijd de waarheid vertelden (CGVS echtgenote, p. 10).

Dit is evenwel geen afdoende uitleg voor deze fundamentele tegenstrijdigheid, aangezien u uitdrukkelijk aangaf dat u aan uw familieleden zei dat u twee keer bemiddelaars stuurde en dat u dat ook zo aan Jo. verteld heeft (CGVS, p. 19).

Bovenstaande bevindingen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u geschetste verzoeningspogingen en bijgevolg weerom de geloofwaardigheid van de door u beweerde bloedvete.

Ook jullie houding stemt niet overeen met de houding van personen die werkelijk in een bloedwraakzaak verwickeld zijn.

U verklaarde dat u en Je. voortdurend binnen bleven en dat Jo. in Mitrovicë ook voornamelijk binnen bleef.

Aan deze door u geschetste houding kan echter geen geloof gehecht worden.

Uit jullie verklaringen blijkt immers dat Jo. geregeld tussen Kosovo en Albanië reisde. Bovendien trouwde hij officieel in het gemeentehuis van Shkodër.

Het loutere feit dat Jo. meermaals naar Albanië terugkeerde en er officieel kon trouwen, hoewel hij één van de belangrijkste doelwitten in een bloedvete zou zijn geweest, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vrees.

Dat er aan jullie voorgewende houding geen geloof gehecht kan worden, blijkt tevens uit een voorname tegenstrijdigheid.

U verklaarde dat Je. van 2002 tot zijn vertrek naar België in 2008 steeds binnen bleef en dat hij nooit elders gegaan is. Zo logeerde hij onder meer nooit bij familieleden. Sinds 2002 hebben Jo. en Je. elkaar nooit in Albanië ontmoet. Pas na het vertrek van Je. naar België begon Jo. jullie in Albanië te bezoeken (CGVS, p. 4; p. 7).

Hoewel Jo. niet preciseerde vanaf wanneer hij jullie vanuit Kosovo naar Albanië kwam bezoeken, verklaarde hij wel dat toen hij jullie bezocht Je. nooit thuis was omdat hij toen altijd toevallig bij familieleden in Albanië verbleef (CGVS Jo., p. 7-8; p. 29).

Tot slot blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat jullie niet opgenomen werden in de lijst van families die in de stad Shkodër opgesloten leven. Nochtans verklaarde u in Shkodër gedomicilieerd te zijn (CGVS, p. 3).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat jullie voortdurend opgesloten leefden.

Nochtans is het net eigen aan een vendetta dat de geviseerde volledig in zijn bewegingsvrijheid wordt beperkt, daar hij telkens hij zich buitenshuis begeeft, riskeert gedood te worden.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat er aan de door u beweerde bloedvete geen enkel geloof meer kan worden gehecht.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen.

Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw gezinssamenstelling en uw invaliditeit wordt immers niet getwijfeld. De gerechtelijke veroordeling van uw zoon Jo. staat evenmin ter discussie. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling dat u de vendetta die volgens u hieruit voortgevloeid zou zijn niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ook in het kader van de asielaanvragen van uw echtgenote en uw twee zonen heb ik een weigeringsbeslissing genomen."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 mei 2012 (zie p. 5) een schending aan van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 en het Aanvullend Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen (hierna : Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 48/4 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : vreemdelingenwet) omdat de commissaris-generaal aan hem de vluchtelingenstatus niet erkent en hem de subsidiaire beschermingsstatus weigert, niettegenstaande hij, naar hij stelt wél een vrees koestert voor systematische en persoonlijke vervolging zoals begrepen in het Vluchtelingenverdrag, voor de familie Gjoklaj, en een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

Hij stelt dat de commissaris-generaal niet twijfelt aan zijn identiteit en nationaliteit, ook niet aan zijn invaliditeit ten gevolge van de schietpartij op 20 oktober 2005 en ook niet aan de veroordeling van zijn zoon, Jo. B., maar wél aan het bestaan van een bloedwraak.

Hij stelt dat deze bloedwraak blijkt uit de verklaringen van familieleden en uit documenten die hij heeft neergelegd.

Hij stelt dat niet betwist wordt dat zijn zoon Jo.B. op 14 september 2004 veroordeeld werd door het Hof van Beroep van Shkodër tot een gevangenisstraf van twintig jaar wegens de moord op N.G.

Hij laat gelden dat de familie van N.G. een bloedwraak begon tegen zijn familie en verwijst naar twee attesten daaromtrent (stukken 13 en 16). Hij stelt dat hij een mooie positie had in zijn land van herkomst en vóór het incident geen enkele reden had om dit te verlaten.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal in gebreke blijft aan te tonen dat bedoelde attesten vervalst zouden zijn.

Hij stelt dat ook de attesten (stukken 14 en 18) van de twee verzoeningscommissies "Misioni I Pajtimit Mbarëkombëtar Shqiptar" en "Shoqata misionaret e pages dhe pajtimeve te shqiperise" de echtheid van zijn relaas aantonen.

Hij stelt dat de commissaris-generaal twijfelt aan de geloofwaardigheid van het attest van 10 oktober 2008 dat door zijn zoon, Je.B., werd voorgelegd bij zijn asielaanvraag.

Verzoeker verwijst ook naar het tweede antwoord van G.M. (stuk 20) waaruit volgens hem duidelijk blijkt dat er tegen zijn familie een vendetta bestaat geleid door de familie van N.G.

Hij stelt dat de familie G. dezelfde is als de familie S. en verwijst naar zijn verhoor van 27 maart 2012 waar hij het had over N.S.G.

Volgens hem bevestigt het tweede antwoord van G.M. de inhoud van de vier attesten die hij neerlegde en kan aan het bestaan van de bloedwraak niet worden getwijfeld.

Verzoeker wijst erop dat het krantenartikel uit "Shqipëria Etnikë" in grote lijnen overeenstemt met het verhaal van zijn familie, met uitzondering van twee kleine vergissingen, met name het jaar van het schietincident waarin hij gewond raakte en de vermelding dat zijn zoon Je.B. naar het buitenland vertrokken was alhoewel hij nog thuis woonde.

Hij stelt dat het feit dat op 20 oktober 2005 op hem werd geschoten, een bewijs uitmaakt van de echtheid van de vendetta.

Volgens hem heffen de twee attesten (stukken 10 en 17) van het ziekenhuis, de röntgenfoto's (stuk 19) en het attest van zijn litteken, elke twijfel op omtrent het gevaar dat hij loopt bij terugkeer naar zijn land van herkomst; gezien hij de aanslag overleefd heeft, is er geen einde gekomen aan de bloedwraak.

Hij verklaart dat indien hij zou terugkeren, de familie G. dit te weten zal komen en hij in zijn land van herkomst ook geen hulp van de politie kan verwachten gezien deze weigert tussen te komen en de door zijn zoon, Jo.B. vermoorde N.G., een politieman was.

Hij voert aan dat de situatie voor hem in Shkodër, zelfs indien hij ondergedoken leeft, niet veilig zal zijn, gezien zijn belagers hem wel zullen weten te vinden.

Hij wijst er vervolgens op dat hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal op 27 maart 2012 consistente en eenduidige verklaringen heeft afgelegd en de vragen naar waarheid heeft beantwoord.

Hij voert aan dat de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen, deze van zijn vrouw en zijn zonen, niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van zijn relaas aan te tasten.

Hij stelt dat zijn aanvaller op 20 oktober 2005 in Shkodër op een fiets reed en na de aanval te voet is weggevlucht. Waar zijn vrouw en zijn zoon Je.B. het hadden over een moto of bromfiets wijst verzoeker erop dat ze het relaas over hoe het gebeurde uit tweede hand hebben vernomen, onder stress waren en het verschil tussen een fiets of bromfiets of moto soms miniem is.

Aangaande de identiteit van de schutter stelt verzoeker dat hij die persoon wel gezien heeft maar niet herkend heeft en op de grond lag toen die wegluchtte.

Hij stelt dat hij geen andere tegenstanders heeft dan de familie van de door zijn gedode man en de betichting van een dezes boers of neven door hem een vermoeden was.

Verzoeker stelt noch met zijn vrouw en zonen, noch met de politie over dit vermoeden te hebben gesproken gezien hij geen zekerheid had en ook zijn zonen niet in problemen wou brengen.

Verzoeker verklaart dat hij op het ogenblik van de schietpartij op weg was naar het ziekenhuis, vergezeld van zijn neven; zijn vrouw wist dit en haar verklaring is gelijklopend met de zijne; zijn zoon Jo.B. was op dat ogenblik in het buitenland, zijn zoon Je.B. was thuis en hebben de feiten moeten vernemen zodat ze elk een gedeeltelijke versie hebben van het verhaal.

Verzoeker stelt dat hij beschoten werd op 20 oktober 2005; dat hij als datum van de schietpartij 22 oktober 2005 heeft opgegeven maar deze verwarde met de datum, 22 augustus, van de moord op N.G. Hij stelt dat uit de stukken 10, 17 en 19 blijkt dat hij op 20 oktober 2005 gewond werd.

Verzoeker stelt dat nadat hij op 20 oktober 2005 werd neergeschoten, vier dagen op de dienst intensieve zorgen verbleef en dan gedurende drie à vier weken op een andere dienst verbleef; de stukken 10 en 17 vermelden volgens hem slechts de duur van zijn verblijf op de spoeddienst.

Verzoeker stelt dat er twee officiële verzoeningspogingen met de familie G. hebben plaatsgevonden, de eerste een paar maanden na de moord op N.G., de tweede in oktober 2009; zijn zoon Jo.B. geeft als data, (zie het verzoekschrift, p. 10) rond Pasen 2006 en rond december 2003 (lees 2009).

Verzoeker merkt op dat er naast de twee officiële pogingen, nog geprobeerd werd om een oplossing te vinden.

Hij wijst erop dat zijn verklaringen dienaangaande, deze van zijn vrouw en van zijn zoon, Je.B., identiek zijn, alleen kon zijn vrouw de datum van de tweede poging omwille van stress, niet meer exact situeren; zijn zoon Jo.B., verbleef in die tijd in het buitenland en had dus minder informatie daaromtrent.

Hij stelt dat laatstvermelde zoon een paar keer tussen Kosovo en Albanië heeft gereisd, 's nachts en met vrienden waarbij, hij voorzorgsmaatregelen tegen het gevaar nam.

Een keer heeft hij zich ook buiten gewaagd omdat hij met zijn aanstaande wou huwen.

Verzoeker merkt op dat alle verklaringen identiek zijn over het feit dat Jo.B. zijn broer Je.B. nooit heeft ontmoet toen hij zijn ouders vanuit Kosovo in Albanië heeft bezocht; dat Jo.B. de reden van deze afwezigheid niet juist heeft meegedeeld kan volgens verzoeker zijn asiolverhaal niet in het gedrang brengen.

Verzoeker besluit dat het vanwege de commissaris-generaal niet redelijk is om op basis van minuscule "tegenstrijdigheden" in zijn verklaringen, en in verklaringen van verzoeker en zijn familie, de echtheid van de vendetta in twijfel te trekken.

Hij voert aan dat hij voldoet aan artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker voert ook aan dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, slachtoffer zal worden van lichamelijk en geestelijk geweld, zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) van de vreemdelingenwet (zie het verzoekschrift, p. 11); hij wijst erop dat op hem reeds werd geschoten en dat hij vreesd vermoord te worden.

Hij laat gelden dat hij de bescherming van de autoriteiten in zijn land niet kan invoeren gezien deze niet willen optreden. Hij verklaart ook niet naar een ander landsdeel te kunnen uitwijken gezien de familie G. in een groot deel van het land nog prominent aanwezig is.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal niet kon oordelen dat zijn asielaanvraag niet gegrond is; de bestreden beslissing is volgens verzoeker niet gesteund op pertinente en afdoende draagkrachtige motieven wat ook een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt aan de Raad de bestreden beslissing te hervormen en hem de status van vluchteling toe te kennen.

2.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat er wat betreft de aanslag op verzoeker 22 oktober 2005 in Shköder op verzoeker tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen en deze van zijn familieleden.

Volgens de verklaringen van verzoeker (zie het verhoorblad van 27 maart 2012, p. 13, 19) en deze van zijn zoon Jo., (zie het verhoorblad, p. 25) werd hij beschoten door een persoon van op een **fiets**; de dader liet daarop zijn fiets achter en **liep te voet weg**.

Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat hij dat zo aan zijn familieleden verteld heeft.

Verzoekers zoon Je. verklaarde op 7 oktober 2008 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag, p. 28) aanvankelijk dat verzoekers belager hem van op een **moto** beschoot; later (zie het verhoorverslag van 27 maart 2012, p. 4) had Je. het over een **bromfiets**.

Verzoekers echtgenote zei (zie het verhoorverslag, p. 8) dat verzoeker haar verteld had dat hij van achteren geraakt werd, dat hij iemand op een **moto** gezien had en dat **die persoon met een moto is weggereden**.

Waar in de versie van verzoeker -en in deze van Jo.- het over een dader gaat die **per fiets** kwam en **te voet** vluchtte, handelt het in versie van verzoekers echtgenote en zoon Je. -bij het eerste verhoor - over een **moto**.

Volgens de Raad is het vervoermiddel waarmee de dader ter plaatse kwam én wegluchtte, een wezenlijk element in het relaas omtrent het incident dat onder meer ook van wezenlijk belang kan zijn bij de identificatie van de dader door de politiediensten.

De uitleg in het verzoekschrift (zie p. 8) om het verschil te verklaren, namelijk dat de vrouw van verzoeker en zijn zoon Je. niet aanwezig waren op het ogenblik van de schietpartij, het relaas dat hoogstwaarschijnlijk alle kleine elementen niet bevatte, uit tweede hand hebben vernomen en zich niet geconcentreerd hebben op de details van het verhaal, wordt derhalve niet aanvaard.

Ook de opmerking dat een fiets, een bromfiets en een moto veel gelijkenissen vertonen en er verwarring kan zijn gecreëerd door de snelheid van het incident en de stress gewekt door de beschieting, wordt niet aanvaard. Er is volgens de Raad algemeen bekend dat ook in Albanië, er een duidelijk verschil is tussen een fiets en een moto en de snelheid van het incident en de stress veroorzaakt door de beschieting, speelt volgens de Raad in hoofde van personen die niet aanwezig waren bij het incident, geen rol.

Het verschil in verklaringen daaromtrent keert zich tegen de geloofwaardigheid van het voorval.

Verzoekers zoon Jo. verklaarde voorts dat verzoeker de schutter **heel goed herkend** heeft; het zou gaan om een **neef**, de zoon van een broer van de politieman; zijn identiteit was Jo. echter onbekend. Volgens Jo. (zie het verhoorverslag, p. 26-27) **vertelde u de identiteit van die persoon enkel aan uw echtgenote**.

Het blijkt dat verzoekers **echtgenote echter de identiteit van de schutter niet kende**. Zij zei dat haar man haar immers niets vertelde over diens identiteit; het blijkt dat als zij over de mogelijke identiteit van de schutter of de familiale relatie tussen de schutter en de vermoorde politieagent vragen stelde, haar man kwaad werd (zie haar verhoorverslag, p. 7-8).

Verzoeker verdacht echter twee mensen, namelijk de neef of de broer van de vermoorde politieagent.

Het blijkt dat verzoeker (zie het verhoorblad, p. 14-15) de **identiteit van deze twee personen voor het eerst onthulde op het Commissariaat-generaal**: voorheen vertelde hij aan niemand, noch aan zijn zonen, noch aan zijn vrouw, zijn vermoedens.

Waar verzoekers zoon Jo. verklaarde dat verzoeker de schutter **heel goed herkend** heeft -en de identiteit aan verzoekers vrouw heeft verteld-, stelt het verzoekschrift (zie p. 9) dat "*verzoeker heeft de schutter gezien maar **niet herkend***".

Deze versie wordt niet aanvaard.

Zo in het verzoekschrift wordt gesteld dat verzoeker over zijn "vermoedens" wie zijn aanvaller was, niet wou spreken, noch met zijn vrouw en zijn zonen, noch met de politie van Shkodër, "uit vrees voor de bloedvete" (zie het verzoekschrift, p. 9), ziet de Raad niet in hoe het verzwijgen door verzoeker van de identiteit van de aanvaller -die een bloedwraak uitvoert- voor zijn gezinsleden en voor de politie, verklaard kan worden door te verwijzen naar "vrees voor bloedwraak".

Ook de uitleg dat hij "*zijn zonen niet in de problemen wilde brengen en niemand kon beschuldigen bij de politie aangezien hij niet met zekerheid wist wie de schutter was*" (zie het verzoekschrift, p. 9), wordt niet aanvaard.

De Raad herhaalt dat verzoeker volgens zijn zoon Jo. de schutter **heel goed herkend** heeft, en diens identiteit aan zijn vrouw heeft verteld; daarenboven ziet de Raad niet hoe verzoeker door aan de politie te vertellen wie volgens hem de vermoedelijke schutter was, zijn zonen in de problemen zou brengen. Daarenboven wijst de Raad erop dat verzoeker later volgens zijn verklaringen, ongeveer zes maanden na de moord in augustus 2002 door zijn zoon op een politieagent, enkele bemiddelaars zond naar de familie Gjoklaj in een verzoeningspoging, die evenwel door hen werd afgewezen. Zo aangenomen wordt dat een verzoeningscommissie bij de familie Gjoklaj in het voorjaar van 2003 is gaan onderhandelen -en afgewezen werd-, houdt het geen steek in hoofde van verzoeker om vol te houden dat hij zijn zonen niet in de problemen wilde brengen en niemand kon beschuldigen bij de politie voor de aanslag aangezien hij niet met zekerheid wist wie de schutter was. Deze anomalie keert zich tegen de geloofwaardigheid van het relaas.

Ook de verklaringen van Jo. (zie het verhoorverslag, p. 26) die zei dat verzoeker die dag buiten kwam **om iets in de stad te kopen**, van Je. (zie het verhoorverslag, p. 27) die zei dat verzoeker **alleen** op stap was en **naar zijn broer** ging, en van verzoeker die beweerde dat hij **in het gezelschap van zijn neven** onderweg was **naar het ziekenhuis** (zie het verhoorverslag, p. 12, 19), zijn duidelijk niet eenduidig voor die cruciale dag.

De Raad merkt bovendien op dat de versies van de uitleg voor het zich buitenshuis begeven, met name "*om iets in de stad te gaan kopen*", "*zijn broer bezoeken*", ook niet getuigen van de noodzaak om zich te moeten verbergen omwille van bloedwraak en ingaan tegen de bewering van verzoeker dat zijn vrouw alles regelde voor het gezin.

Ook deze vaststellingen keren zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde (zie het verhoorblad van 27 maart 2012, p.15) dat hij op **22 oktober** 2005 beschoten werd en zo zeker was van de juistheid van deze datum en dat hij er aan toevoegde dat, indien deze datum niet correct was, hij onmiddellijk naar Albanië teruggestuurd mocht worden.

Uit het neergelegde medische attest van 25 augustus 2008 (stuk11) en dat z.d. (stuk 17) blijkt evenwel dat verzoeker reeds op **20 oktober** 2005 in het ziekenhuis opgenomen werd ("*hospitalisé le 20.10.05*") (stuk 11); "*recovered at the hospital on date 20.10.2005*" (stuk 17); verzoeker geeft in zijn verzoekschrift (zie P. 9) trouwens toe dat hij op 20 oktober 2005 beschoten werd.

Hij legt deze opgegeven foute datum uit door te stellen dat hij de datum van de beschieting verward heeft met de datum van de moord op de politieagent, in casu 22 augustus 2002.

Hij voert aan dat dit "*perfect verklaarbaar is*" gezien "*zijn oude leeftijd, zijn gezondheidsproblemen en de hevige stress nadat hij werd neergeschoten*".

De Raad stelt vast dat verzoeker geboren is in het jaar 1956, volgens zijn verklaringen werd hij beschoten in 2005 toen hij 49 jaar was -op het ogenblik van zijn verhoor was hij 55 jaar-, wat niet als een "*oude leeftijd*" kan worden beschouwd; de "*gezondheidsproblemen*" worden niet verklaard, noch bewezen; de "*hevige stress nadat hij werd neergeschoten*" moet volgens de Raad al enigszins weggeëbd zijn.

De aangevoerde redenen om de "*verwarring*" te verklaren, worden niet aangenomen.

De misslag van verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal omtrent de datum waarop op hem een aanslag werd gepleegd, gevoegd bij de stelligheid -niettegenstaande de drie factoren die hij in zijn verzoekschrift ter verschoning inroept toen hem ook al bekend waren- waarop hij bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal deze -verkeerde- datum poneerde, is ook een zware tegenindicatie om aan zijn relaas geloofwaardigheid te verlenen.

De Raad stelt ook vast dat verzoeker verklaarde dat hij na het schietincident **drie à vier weken** in het ziekenhuis van Shkodër bleef, terwijl uit de voormelde medische attesten evenwel blijkt dat verzoeker -die op **20 oktober** 2005 in het ziekenhuis opgenomen werd- op 24 oktober 2005 uit het ziekenhuis ontslagen werd.

Verzoeker voert aan dat deze attesten de duur van zijn verblijf op de spoeddienst aangeven; hij beweert dat hij nadat hij vier dagen op de spoeddienst had verbleven, verhuisde naar een andere dienst voor de rest van zijn verblijf van drie à vier weken.

De Raad stelt vast dat deze uitleg van verzoeker in strijd is met de inhoud van de door hem bijgebrachte attesten; inderdaad stelt het stuk "*Lettre de sortie*" van 25.08.2008 dat verzoeker het "*hospitaal heeft verlaten*" op 24 oktober 2005 ("*A quitté l'hôpital le 24.10.2005*"; stuk 11); en het stuk "*Exity-paper*" van 23 maart 2012 dat verzoeker "*het hospitaal verliet op 24.10.2005*" en "*in ons hospitaal behandeld werd gedurende vier dagen*" ("*left the hospital on 24.10.2005; the patient was treated at our hospital for 4 (four) days*"; stuk 17). Deze termen kunnen volgens de Raad niet gelezen worden als "spoeddienst om intensieve zorgen te krijgen" (zie het verzoekschrift, p. 10), zoals verzoeker voorhoudt.

Er is derhalve een verschil van minstens een paar weken in de voorgehouden hospitalisatieperiode -ten gevolge van de aanslag- wat zich ook keert tegen de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

De hiervoor besproken elementen (het vervoermiddel van de dader, zijn herkenning en identiteit, de reden voor verzoeker om zich buitenshuis te begeven, de datum van de aanslag, de duur van de hospitalisatie) zijn volgens de Raad wezenlijke elementen in het relaas van verzoeker.

De verklaring van de vastgestelde anomalieën voldoet niet.

De Raad is derhalve van oordeel dat aan het relaas van verzoeker omtrent het bestaan van een bloedwraak geen geloof kan worden gehecht.

2.5. De Raad herinnert er aan wat betreft de bijgebrachte documenten, dat documenten een geloofwaardig relaas vermogen te ondersteunen maar niet in staat zijn een ongeloofwaardig relaas geloofwaardig te maken.

Wat betreft het door verzoeker bijgebracht krantenknipsel van 3 mei 2007 (stuk 8) uit de krant "Shqipëria Etnike" verwijst de Raad vooreerst naar informatie door het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit blijkt dat het mogelijk is om tegen betaling een artikel in deze krant te laten publiceren, dat de OVSE deze krant als "niet nieuwswaardig" beschouwt en dat deze krant in Albanië niet verkrijgbaar is -verzoeker kwam volgens zijn verklaringen pas in maart 2012 in het Rijk aan- De Raad stelt vast dat het bedoeld artikel onder de titel (vertaald) "A lekbibaj ou le kanuni est sauvage et la loi inexistant" "22 octobre 2006" vermeldt als datum van de aanslag op verzoeker, zijnde het verkeerde jaar, 2006, in plaats van 2005 en de verkeerde datum, 22 oktober, in plaats van 20 oktober, waardoor het gezien de fout in de datum waarop de aanslag plaatsvond, zijnde een wezenlijk element in het bericht, moeilijk als een valabel bewijs kan worden aangenomen.

Het valt de Raad op dat niettegenstaande de door verzoeker bijgebrachte hospitaalattest van 25 augustus 2008, "20" oktober 2005 vermeldt als datum van opname in het ziekenhuis van Shkodër -de aanslag vond volgens het verzoekschrift inderdaad op 20 oktober 2005 plaats-, het krantenartikel de aanslag situeert op "22" oktober 2006, zijnde de dag die verzoeker met klem opgaf bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal, met andere woorden zowel verzoeker als de krant, maakten dezelfde fout.

Verzoeker bracht ook een attest "Attestation" van 2 september 2008 (stuk 13) bij van de burgemeester van de gemeente Lekbibaj bij die attesteert dat de familie problemen heeft vanwege een wraakactie, de gemeente heeft verlaten en naar Shkodër is gaan wonen.

De Raad stelt vast dat bedoeld attest werd opgemaakt op vraag van verzoeker zelf. Naast het feit dat bedoeld attest een sterk gesolliciteerd karakter vertoont, blijkt uit de reeds geciteerde informatie dat er in Albanië veel attesten op een onwettelijke en frauduleuze manier afgeleverd worden en dat veel dergelijke attesten vervalst zijn.

Hetzelfde geldt voor het attest "Caractéristique" van 20 maart 2012 (stuk 16) bij van de voorzitter van de gemeente Lekbibaj, dat vermeldt dat de familie van verzoeker de gemeente heeft verlaten en dat er een wraak tussen de twee families bestaat.

Hetzelfde geldt voor het attest "Vérification" (stuk 18) van 8 mei 2012 van "The Peace Reconciliation Missionaries of Albania".

Hetzelfde geldt voor het door Je. neergelegde attest van 10 oktober 2008 van de "Misioni I Pajtimit Mbarëkombëtar Shqiptar".

Wel bevestigde G. M. de voorzitter van het "Komiteti i Pajtimit Mbarëkombëtar" die door de diensten van de commissaris-generaal gecontacteerd werd (zie de informatie "Antwoorddocument" van het Commissariaat-generaal (stuk 20) in november 2008, dat verzoeker in een vendetta was verwickeld en dat hij na telefonisch contact met verzoeker, dit van hem bevestigd kreeg ("*...j'ai communiqué avec lui et il m'a confirmé les mêmes choses de mon information du représentant...*").

Dit in acht genomen en het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal die verzoeningsorganisatie niet vermeldde, is de Raad niet geneigd bewijswaarde aan dit stuk toe te kennen.

De ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker wordt derhalve niet gelicht.

2.6. Bij een ongeloofwaardig relaas is geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE